

סיכום מס' 166*

מישיבת ועדת הכספים

שהתקיימה ביום ראשון, י"ז כסלו חשלי"ה - 1.12.1974, ת"א

נוכחים: י. קרגמן (יו"ר), ע. אמוראי, א. אפרח, ש. ארליך, י. בדר, י. גולן, צ. גרשוני, ב.צ. חלפון, א. מלמד, ע. פיינרמן, י.ש. פלומין, ג. פת, נ. קצב, א. שוטסק

א. קושנר - מזכיר הוועדה
א.נ. פלוג - היועץ הכלכלי לוועדה

מוזמנים: חברי הנהלת המאחדות התעשיינים

פתיחת הישיבה: 09.30
בעילת הישיבה: 13.00

מזכ התעשייה

הוועדה שמעה סקירה כללית מפי נשיא המאחדות התעשיינים, מר מ. מושביץ. חרצאות בנושאים: "יצוא תעשייתי" (א. הורוביץ - אטיח); "השקעות בתעשייה" (פ. גדיש - אקרילן); "מימון זאשראי" (ש. אלמן - אמטא); "שכר, מסוי ותכנסות" (ב. פרידריך - ישאסבסט).

לאחר מכן התקיים דיון.

- - - - -
ל א גרשט פרוטוקול.

אגודת העובדים וועד הכספים קי"ח א"י
(1974), י"ב כסלו תשל"ד, קמ"ג-א"ב
התאחדות התעשיינים בישראל

מפגש נשיאות התאחדות התעשיינים
עם ועדת הכספים של הכנסת.

כסלו תשל"ה
דצמבר 1974

תמצית דברי פתיחה של נשיא ההתאחדות
מר מרק מושביץ בעת ביקור ועדת הכספים,
כיום 1 לדצמבר 1974, בהתאחדות.

ההתאחדות שעם נשיאותה אתם נפגשים היום מיצגת 1000 מפעלי תעשייה שחלקם בתפוקה התעשייתית הוא 65% וחלקם בייצוא התעשייתי מגיע ל-70%.
התעשייה היא המקור העיקרי ממנו אפשר לצפות לגידול ניכר בחפוקה ובייצוא. לכן, יש לדעתנו לחת לתעשייה עדיפות ראשונה במשק.

עד 10 בנובמבר עמדו על הפרק הנושאים הבאים:

- * רפורמה יסודית במיסוי - כדי שאפשר יהיה להגדיל את הפיריון והחפוקה;
- * שינוי שיטת הפחת - כדי להגדיל את הרזרבות להשקעות;
- * ביטול הפיקוח על המחירים, הקיים זה 5 שנים והמכרסם ברווחי המפעלים;
- * דרכים להגדלת הייצוא עקב הקשיים בחו"ל וההתיקרויות המקומיות;
- * בעיות המימון בחעשייה ובעית הבטחונות;
- * משיכת השקעות מחו"ל והגדלת ההשקעות המקומיות.

הפיחות והצעדים הכלכליים שעליהן החליטה הממשלה ב-10 בנובמבר לא השיגו חלק מהמטרות שהיה עליהם להשיג ובמידה מסוימת החריפו חלק אחר.

- * בעיות המימון נעשו בלתי נסבלות, במיוחד בגלל הטלת מס יתר על המלאים, שהוא מס פוליטי ואנטי-כלכלי. מס זה מקצץ ברזרבות של התעשייה ומקטיף את אפשרויות ההשקעה העצמית בה.
- * השלום תוספת יוקר בינואר, כפי שהודיע עליה שר האוצר חגרום להזרמת כספים גדולה ותבטל חלק נכבד מהתכנית הכלכלית. עם זאת, יש להוסיף שכר לשחי קבוצות במשק: למיעוטי יכולת - מעל ומעבר להתיקרות ולמיעוטי הכנסה - לתת פיצוי בעבור ההתיקרות.

* ייצוא תוספת התמריץ נאכלה בחלקה או כולה בגלל החיקרות התשומות, ואילו היקף המימון הוקטן באופן יחסי בגלל הפיחות. סיכומו של דבר, הייצוא לא קיבל דחיפה בעקבות הפיחות.

במסגרת הצעדים הכלכליים החליטה הממשלה להטיל מיסים אשר יפגעו גם בתעשייה:

* מס יחר על מלאים;

* הגדלת מס רוحي הון;

* ניכוי במקור על דוידנד מ-30 ל-35% ;

* הצמדת הלואות למדד, באזור המרכז;

* קיימות מחשבות בדבר הטלת מס הון נטו.

את רוב הבעיות אפשר היה לפתור אילו היה הפריזן עולה ב-10 - 15%. אולם, את הפריזן ניתן להעלות רק אם תהיה רפורמה במיסים, המהווים כיום אנטי תמריץ לעבודה. שנת 1975 היא שנה בה צריך וניתן לעשות רפורמה, כי יש בציבור נכונות גדולה יותר ממה שמוכנים לתבוע ממנו.

ועדת הכספים צריכה, לעניות דעתי, לגלות יוזמות משלה, כדי להשפיע על הממשלה לנקוט בצעדים המחייבים בכל אחד מן הנושאים, שהועלו ויועלו בהמשך דיון זה.

ה ש ק ע ר ת   ב ת ע ש י ה

ופתרון להקטנת הפער במאזן התשלומים הוא המשך הצמיחה במשק באמצעות גברת ההשקעות בחעשיה ובעיקר ליצוא. כדי שההשקעות בחעשיה תמשכנה, זן חייבות להיות השקעות הכדאיות ביותר במשק ועל כן מועדפות על פני וסקעות אחרות. אולם, קצב גידול ההשקעות בחעשיה אינו עונה בשנים ואחרונות לציפיות ולתחזיות.

להלן נתונים בדבר קצב גידול ההשקעות בחעשיה:

שנה	שיעור התחזית	שיעור הגידול בפועל	שעור הסטיה לעומת התחזית
1971	10.0	11 %	+ 1.0
1972	13.4	10.8%	(- 2.6)
1973	13.4	(- 7.6%)	(- 21.0)

ואוירה סביב השקעות בחעשיה, בתנאים הקיימים, היא כי תנאי העידוד הם זתנות הניחנות לחעשיה ע"י הממשלה. לכן אין פלא שבתכנית הכלכלית החדשה זוחלט להצמיד הלוואות לחעשיה באיזור המרכז למדד יוקר המחיה.

תנאי המס הקיימים גם כאשר כל יחרת הרווח לאחר מס מושקע במפעל, אין זדבר ממלא את הצרכים ויש להוסיף הון עצמי חדש.

לדוגמא: מפעל תעשייתי אשר מחזורו 20 מיליון ל"י וההון העצמי שלו 5 מיליון ל"י, נשארים לו מרווח של 1,4 מיליון ל"י רק 332,2 אלף ל"י להשקעה.

על פי שיטות הפחת הקיימות אין המפעלים יכולים לצבור מספיק רזרבות כדי להשקיען מחדש.

זפעל אשר מחזורו כ-150 מיליון ל"י יכול להפחית כיום על רכושו כ-6 זמיליון ל"י. אילו יכול היה המפעל להפחית את הרכוש לפי ערכים ריאליים, זיה מגיע סכום הפחת ל-16 מיליון ל"י. אזי יכול היה להועיד 11 מיליון ל"י נוספים להשקעות במפעל.

כיום נאלצים מפעלי תעשייה לשלם מיסים על רווחים אינפלציוניים ולא ניתן לצבור רווחות עצמיות להשקעה. לכן קיימת תופעה של ירידה בהשקעות העצמיות במפעל, כפי שמראה הטבלה הבאה:

שנה	הלואות *	מענקים *	השקעה עצמית *	שעור ההשקעה העצמית	ס"ה *
1970	326	56	1015	72.6%	1,397
1971	441	80	1030	66.4%	1,551
1972	617	89	1013	58.9%	1,719
1973	669	126	794	49.9%	1,589

* במיליוני ל"י.

× ×
×

החוק לעידוד השקעות הון בישראל אינו מבטיח תנאי עידוד טובים יותר מאשר בארצות רבות. ארצות כגון: איטליה, הולנד, אירלנד, טורקיה ואנגליה, נותנות מענקים בשעורים גבוהים מאלו הניתנים במדינת ישראל.

גם שיעורי הריבית להלוואות במדינת ישראל הם גבוהים יותר בין 8 - 15% לעומת ריבית ממוצעת של 3% בארצות, כמו: אנגליה, איטליה, גרמניה ויוון.

כנגד זה אפשר כמובן לטעון, ששעורי האינפלציה הם גבוהים בישראל מאשר בארצות אלה, אך דבר זה נכון רק לגבי שנת 1973 ו-1974. ההפרש בין שעורי הריבית לשעורי האינפלציה בארצות השונות היה כזה, שבכולם, כולל מדינת ישראל הייתה הריבית שלילית.

גם באשר לשעורי הלוואות נמצאת מדינת ישראל אחרי גרמניה, איטליה, וספרד. ואל לנו לחשוב, שאנו מתחרים בתנאי חוק עידוד השקעות עם ארצות אחרות.

כתוצאה מהצעדים הכלכליים נוספו לפחות שלושה קשיים להשקעות בתעשייה:

- * תנאי השקעות חוץ הורעו;
  - * תנאי ההלוואות להשקעות באזור ג' הורעו בגלל הצמדתן לאינדקס אם הוא עולה מעל ל-20% בשנה;
  - * כתוצאה מהפיחות וגביית הפרשי שער מתיקרות ההשקעות ב-43%.
- מדינת ישראל זקוקה להשקעות זרות וזאת מסיבות רבות, ביניהן:
- * הכנסת מט"ח לשם יצירת מקומות עבודה ושפור מאזן החשלומים:
    - ע"י יצוא;
    - ע"י החלפת יבוא;
  - * קשר עם ידע שוטף מצד המשקיע מחו"ל;
  - * סיוע ישיר או עקיף של המשקיע בהשגת חומרי גלם, בשעה שיש בהם מחסור;
  - * סיוע בשווק;
  - * אפשרות השתלבות עם מערכה כלכלית רב-לאומית. ביחוד בשעה שישראל עומדת להשתלב בשוק האירופאי המשותף;
  - * השפעת לואי חיובית הנובעת מכך, שגורמים מקבלי החלטות מדיניות כלכליות מקבלים תחושה על הנעשה בארץ, ומוכנים להשפיע לטובת ישראל.

היות ועל המשקיע הזר נערמים קשיים חיצוניים רבים, ראוי שלא להטיל עליו קשיים כאן. בין הקשיים העומדים בפני משקיע זר יש למנות:

- * המצב הבטחוני והמדיני;
- * לחץ הערבים - בכח הקניה;
- כמקור אנרגיה;
- כשותפים פטונציאליים ל-
- כבעלי מניות ומשקיעים פוטנציאליים בתעשייה הזרה עצמה;
- * גדול הפריון בארץ הולך וקטן לעומת ארצות אחרות ותקופת הזוהר של התושיה, החריצות והשכר הזול לעבודה פרופסיונלית בישראל עברה.

- * השער האפקטיבי למשקיע הזר הוא רק 5.10 ל"י;
- * ההרגשה הלא נוחה שהחוקים לחוד והנוהג לחוד: הרמיה ההמונית כתוצאה מעווח מט הכנסה;
- * בנגוד למקומות אחרים בעולם לא יכול המשקיע הזר לסייע לחברת הבת שלו באופן זמני ע"י הלואה קצרת מועד לצרכי הון חוזר;
- * בכל פיחות המשקיע הזר מראה מיד הפסד רציני בספריו.

להלן טבלה המראה מה תהיינה התוצאות של הלוואה שתלקח בחנאי הצמדה, כפי שהוצע ע"י הממשלה.

התיקרות השקעה כתוצאה מהצמדת הקרן למדד

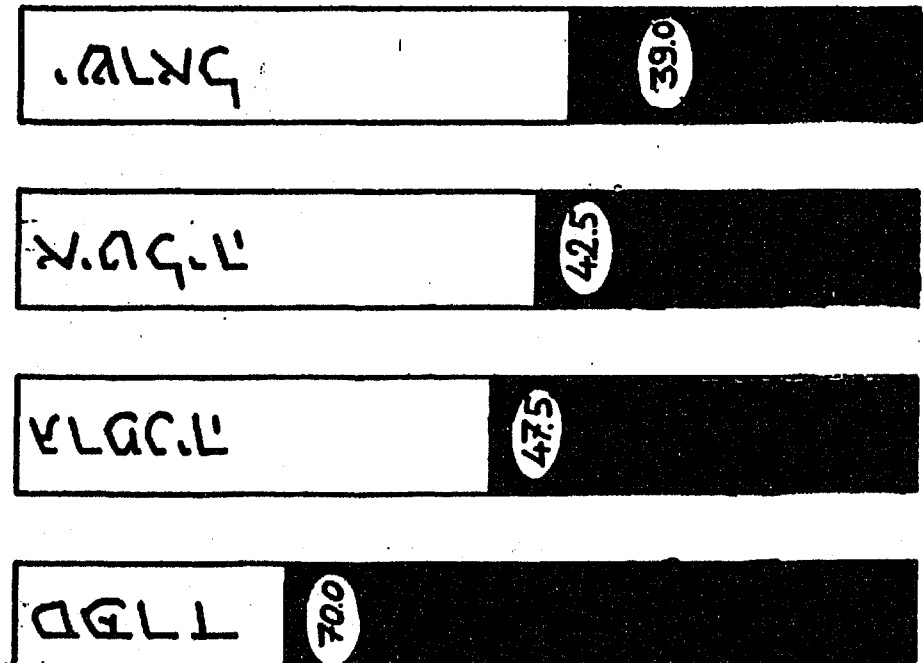
שנה	יתרת הקרן בחחילת השנה בלירות	שעור עליית המדד באחוזים	15% ריבית	תוספת הצמדה בלירות	החזרת הקרן בלירות	סה"כ תשלומים בלירות
1975	1000	35	150	150	-	150
1976	1000	30	150	100	250	350
1977	750	25	112,5	37,5	250	362,5
1978	500	20	75	-	250	325
1979	250	15	37,5	-	250	287,5
1980	287,5			287,5		287,5

ההלוואה בסך 1000 ל"י התיקרה ב- 287,5 ל"י = 28,75%

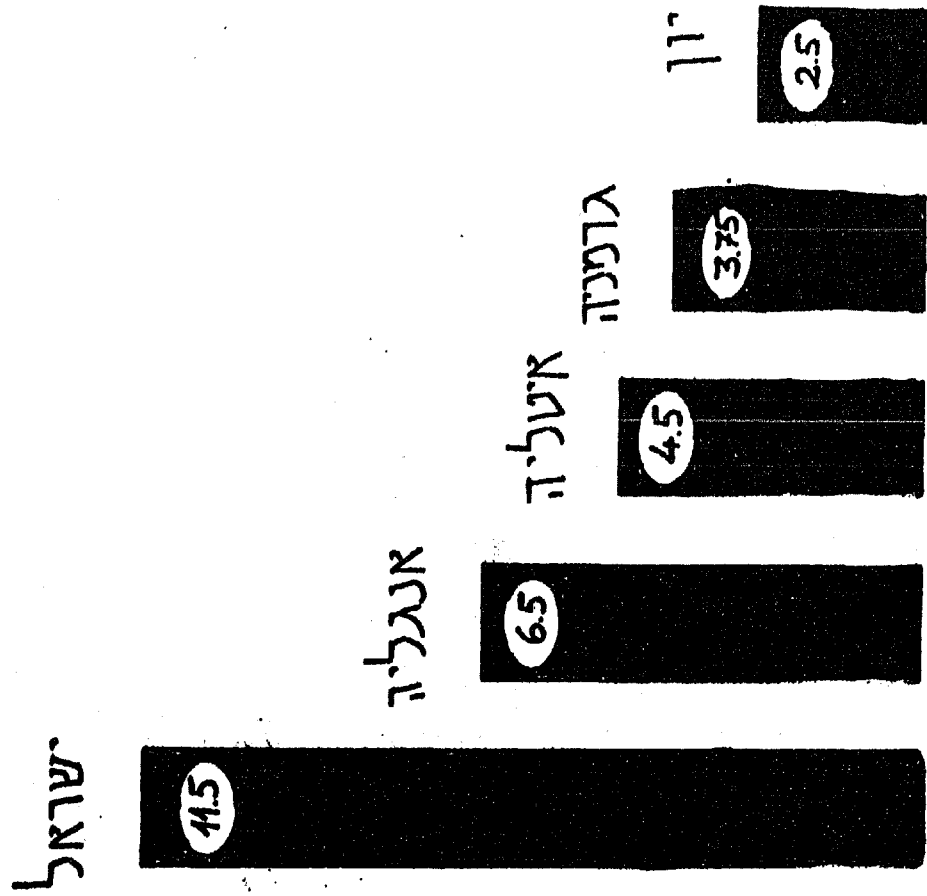
מאחר והתיקרות הקרן, דהיינו ההשקעה, אינה ניתנת להפחתה,

חרי שהחתיקרות הריאלית היא 57,5%.

השוואת חלואות וזמנים להשקעה
 בין מדניות (באחוזים למס ההשקעה)

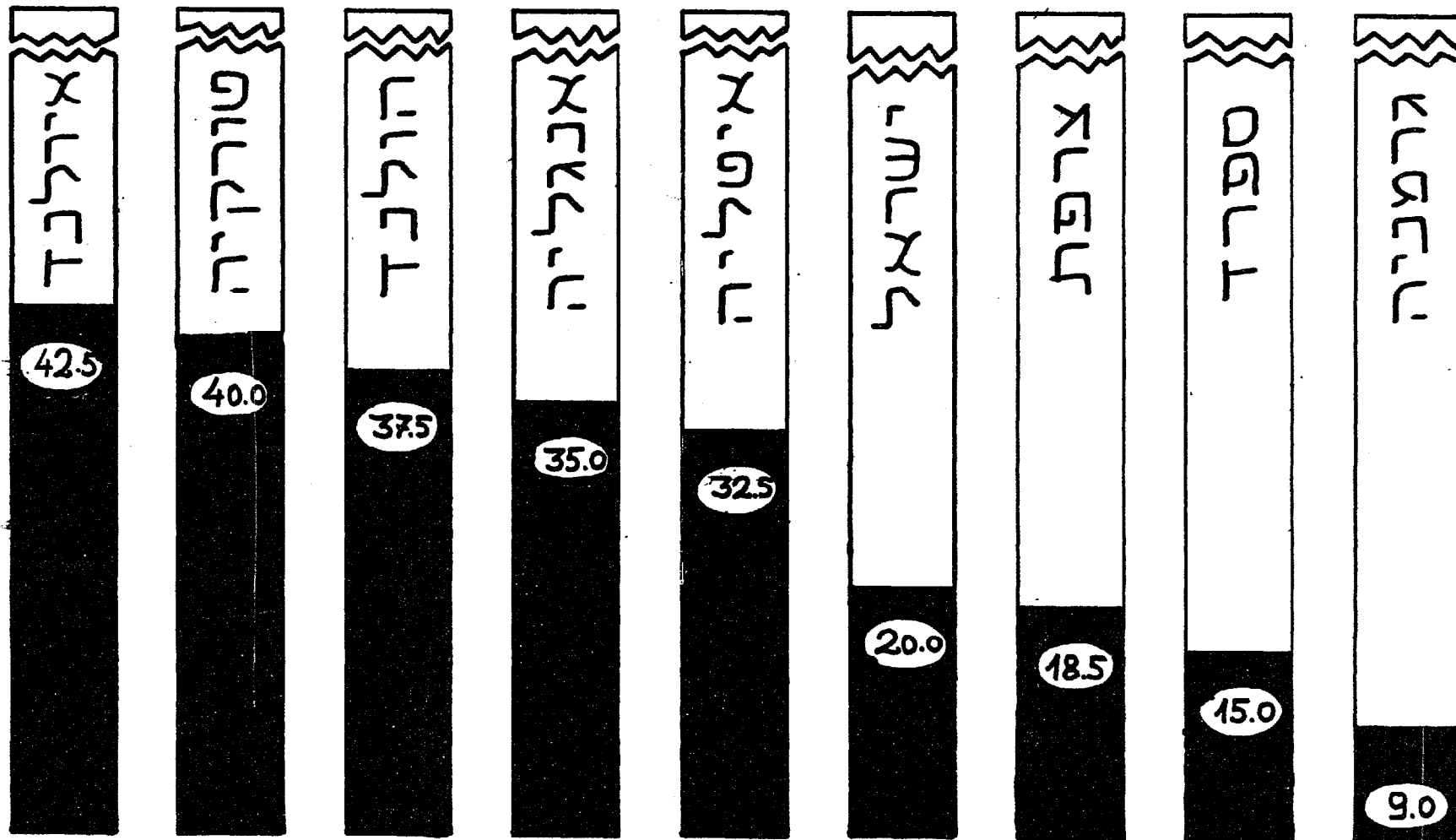

השוואת זמנים וזמנים להשקעה
 בין מדניות

השוואת מענקים להשקעות בין מדינות

(באחוזים מסך ההשקעה)

י צ ו א

אין לקבל את הנטייה הרווחת, בחוגים מסויימים, בעת הדיון בנושא היצוא כאילו מדובר בעידוד היצואנים ולא היצוא.

היצוא הוא פעולה אשר תכנונה היא לטווח ארוך. לכן, כל עידוד הניתן כיום נותן את תוצאותיו רק כעבור חודשים רבים. העוסק ביצוא חייב לדעת מראש, למה לצפות בכל מה שקשור למדיניות הממשלה, על מנת שיוכל להכנס להתחייבויות במחיר ובמועדי אספקה כעבור שלשה, ששה או תשעה חודשים.

מוסכם כי היצוא התעשייתי הוא המקור העיקרי ממנו אפשר לצפוח לגידול רב, ולהקטנת הפער במאזן התשלומים. אולם, הפיחות אשר היה אמור לתת דחיפה רצינית ביותר ליצוא, או נכון יותר, להגדיל את כדאיותו, כך שיוזמות היצוא לקראת השנה הבאה יהיו רבות יותר, איכזב. התיקרות החשמל, הדלק, המים, שירותי ההובלה ותשומות אחרות בעשרות אחוזים, בלעו כמעט את כל היתרון הנוסף, אשר ניתן ליצוא בעקבות הפיחות.

ארבעת הדיאגרמות המובאות בהמשך מצביעות על העלמו של היתרון בענפים השונים. דיאגרמות אלה מבוססות על הישובים של מפעלי יצוא בענפים שונים.

במצב היצוא כיום, אין לצפות לכך שהמצב החדש, שנוצר לאחר הפיחות, וכן הקשיים בביקושים בשוק העולמי, יעודדו באופן מיוחד את היצוא הישראלי.

קיימת אסכולה הטוענת כי הקטנת הביקוש בשוק המקומי מפנה באופן אוטומטי את עודפי הייצור ליצוא. תופעה זו אינה נכונה במשק שלנו. כבר נוכחנו במיתון של השנים 1965 - 1967, כי היצוא לא גדל באותן השנים, אלא באחור של שנה, או שנתיים:

* ב-1965 - גדל היצוא ב- 12.9% ;

* ב-1966 - גדל היצוא ב- 7.7% ;

* ואילו ב-1967 - גדל היצוא ב- 17.1% .

בהנחה שתהיה האטה בשוק המקומי יש לנצל את שנת 1975 כדי ליצור אוירה בה יאמר כל תעשיין לעצמו: "אילו הייתי יצואן, או אילו הייתי מייצא יותר, מצבי היה טוב ממצבו של התעשיין המייצר לשוק המקומי....". כתוצאה מהרגשה כזו היה המאמץ ליצוא גדל בשנת 1975 ומניב את פירותיו בשנת 1976 והלאה. אבל כדי שתוצר הרגשה כזו וכדי שהציפיות של מי שעוסק, או יעסוק ביצוא תהינה ציפיות מבטיחות, חייבים עכשיו להגדיל את כדאיות היצוא.

לפני הפיחות כאשר שער היבוא היה 5.67 ל"י לכל דולר יבוא, קיבל היצואן מימון של 4.60 ל"י לכל דולר והיה עליו לממן במחיר השוק 1.07 ל"י. אחרי הפיחות, כאשר כל דולר יבוא עולה 6.90 ל"י מקבל היצואן מימון של 5.- ל"י ועליו לממן 1.90 ל"י לכל דולר יבוא.

לפני הפיחות כאשר קיבל היצואן 6.04 ל"י לכל דולר יבוא, היה המימון ליצוא 4.20 ל"י לכל דולר. זאת בטענה, שלא ניתן לממן יותר מהשער הרשמי. כלומר, על היצואן היה לממן 1.84 ל"י לכל דולר יבוא. כיום לאחר הפיחות, המימון לכל דולר יבוא הוא 4.60 ל"י ועל היצואן לממן 2.70 ל"י לכל דולר יבוא.

אין כל ספק, שכחוצאה מהפיחות ושינוי חנאי המימון, מצב היצוא לא הוטב אלא אפילו הורע במקרים מסויימים.

אין להמשיך בקיום מצב בו צריך לנהל משא ומתן עם בנק ישראל והמשרדים הכלכליים כדי לשמור על תלוח בלתי מוגבלת בשלטונות. דבר היוצר אצל העוסקים ביצוא הרגשה, שללא מאבק מתמיד, לא ניתן לקבל את העידוד הדרוש.

ערבויות ליצוא - אחת הבעיות בהן נחקל היצואן הוא הבטוחות שהוא חייב לתת לשם השגת האשראי במימון משלוחי היצוא. ניתן במחיר יחסית זול לקבל ערבות באמצעות החברה לסיכונאי סחר חוץ לבנק הנותן את האשראי ובצורה זו להקל על היצואן בבעית הבטחונות.

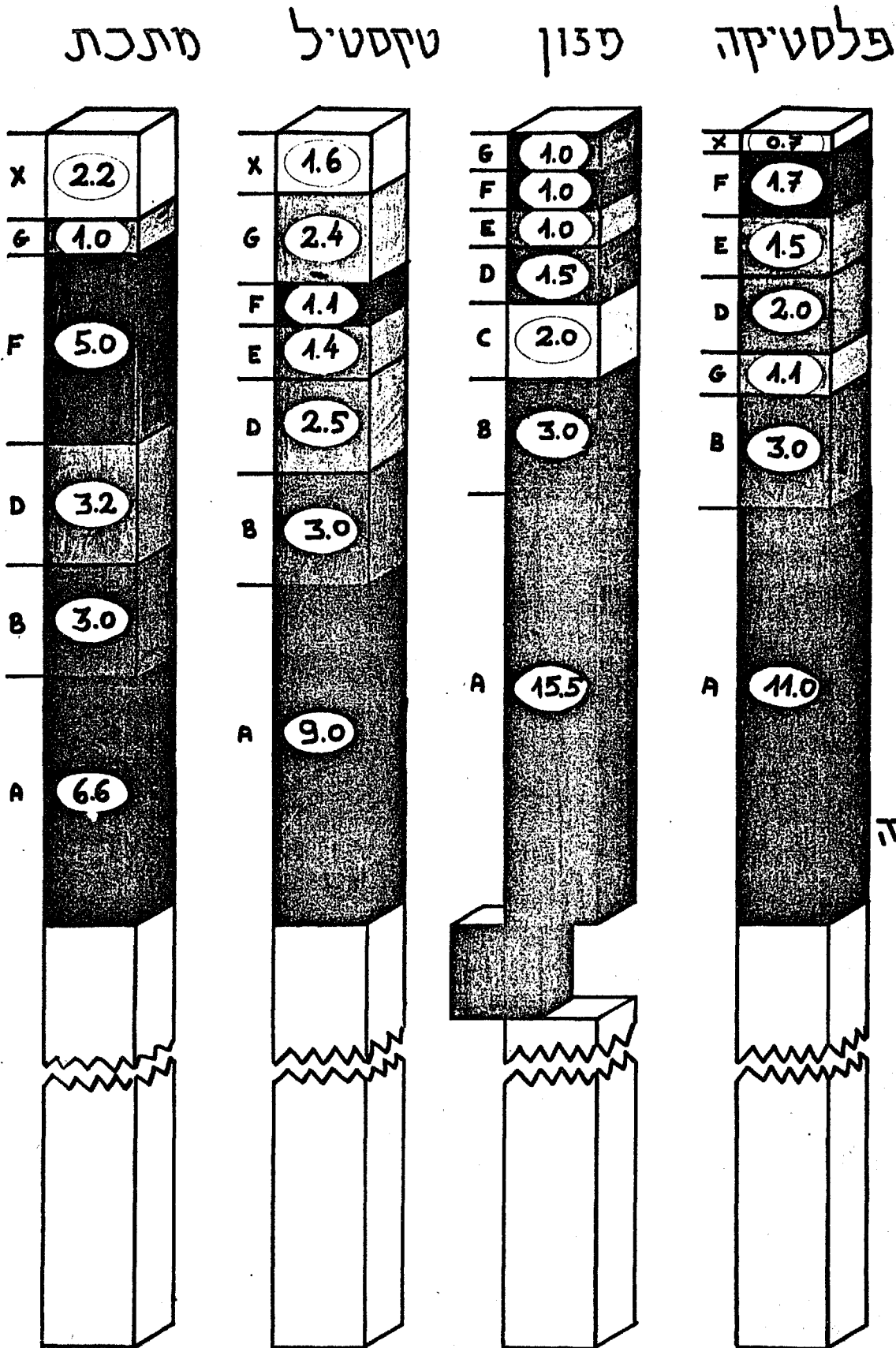
ביטול מס נסיעות ליצואנים - החלטת ועדת הכספים לבטל את הפטור ממס נסיעות ליצואנים ובאותה עת להשאיר את הפטור לקבוצות לחץ כגון משפחות עובדי אל-על והימאים מצביעה אולי על יחסה של הועדה לנושא היצוא. השאלה אינה כספית אלא שאלה של התיחסות ליצואכאל פעולה בעלת עדיפות נמוכה, דוקא כיום כאשר יותר יצואנים צריכים לצאת מספר פעמים גדול יותר לחו"ל כדי להגביר את המכירות.

י צ ר א   ת ע ש י י ת י   (לא כולל יהלומים)

<u>שעור הגידול הריאלי</u>	<u>סה"כ היצוא במיליוני דולר</u>	<u>ה ש נ ה</u>
-	163,2	1964
12,9	189,4	1965
7,7	218,9	1966
17,1	253,6	1967
18,3	297,6	1968
15,1	352,3	1969
6,9	383,7	1970
22,3	473,8	1971
5,7	524,3	1972
(- 0,6)	578,3	1973
10,1 (אומדן)	768,5 (ינו'-אוק')	1974

תוצאות הפיחות על התמורות בייצוא (לפי ענפים)

באחוזים על תוספת התמורה

סקרא
 [שארית נטו
 ועיפון
 ואריזה
 ודלק
 וחשמל
 והובלה
 ושכר עבודה
 וחופר גלם

מימון הייצוא

מימון יבוא לשם ייצוא

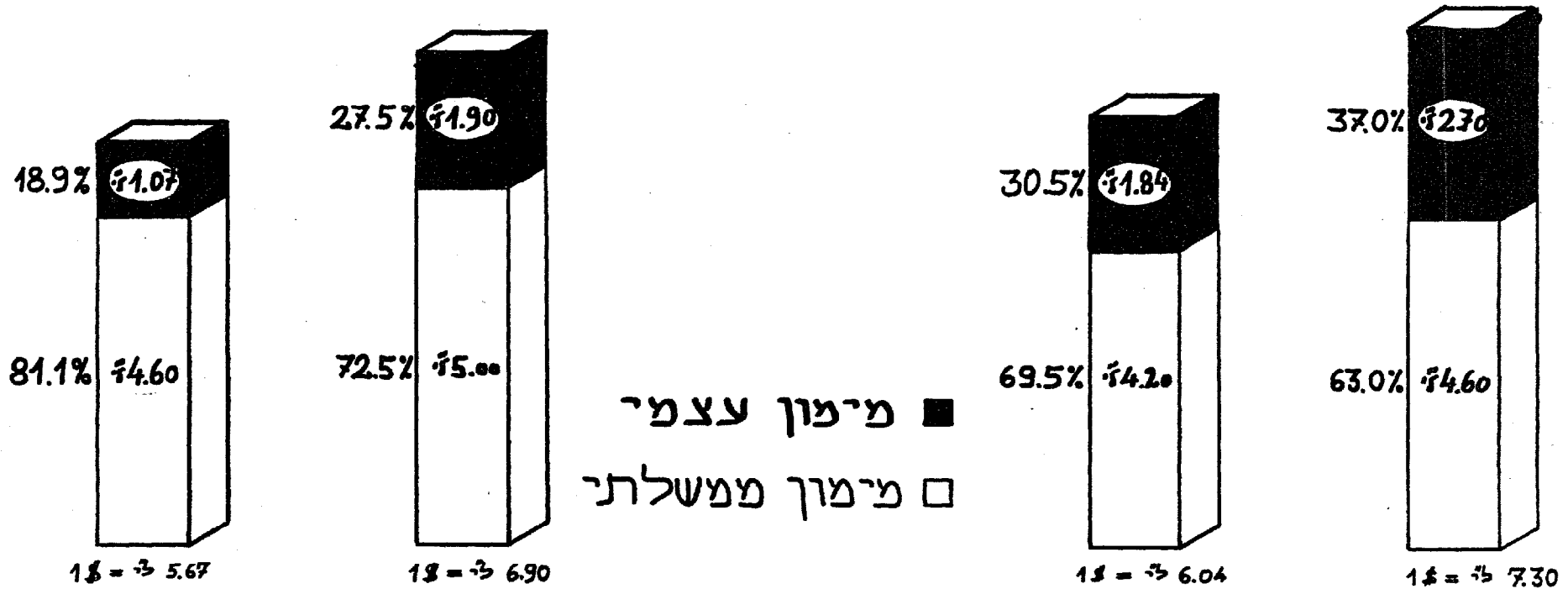
מימון משלוחים

לפני הפיחות

אחרי הפיחות

לפני הפיחות

אחרי הפיחות

מ י מ ו ן   ו א ש ר א י

המצב כפי שהיה לפני הפיחות ושלב ב' של החכנית הכלכלית היה כמתואר להלן:

- * חלקה של התעשייה באשראי החופשי היה קטן מחלקה בחפוקה הלאומית;
- * כ- 88% מסך האשראי המכוון לתעשייה מיועד ליצוא וכ-12% בלבד מיועדים לשוק המקומי;
- * על פי הנחונים, חלקו של האשראי החופשי המיועד לתעשייה מסך האשראי החופשי במשק נמצא בירידה מ-24,9% בדצמבר 1972 ל-21,9% במרץ 1974;
- * בעוד האשראי במשק גדל במרץ 1973 לעומת דצמבר 1972 ב-9,8%, גדל האשראי לתעשייה ב-8,6%;
- * בעוד שסך האשראי גדל במרץ 1974 לעומת מרץ 1973 ב-46,6%, גדל סך האשראי התעשייתי ב-31,4%.

אצל הבנקים, אין התעשייה הלקוח הטוב ביותר. זאת, מכוון שהרווח בנקאי גדול יותר בסקטורים אחרים, כגון: יבוא, בנין ושרותים.

תקופות האשראי צומצמו ע"י הבנקים וע"י הספקים. אולם התעשייה לא הייתה רשאית, בגלל הפיקוח על המחירים, לשנות את תנאי האשראי ללקוחותיה.

זה 4 שנים שהתעשייה סופגת את הוצאות המימון שהתיקרו והפכו להיות גורם רציני בתחשיב העלות. כיון שוועדת המחירים לא מכירה בהוצאות מימון כגורם לאישור העלאת מחירים אין התעשייה יכולה להרשות לעצמה להשתמש באשראים שמחירים גבוה מאד.

הטענה שהתעשייה מקבלת מספיק אשראי זול להון חוזר מכוון אין לה על מה לסמוך. בסך הכל מדובר ב- 280 מיליון ל"י על מחזור של כ-28 עד 30 מליארד, כלומר 1%. התעשייה סבלה בעבר מחוסר הון חוזר שהכביד עליה. כיום, בעקבות החכנית הכלכלית החדשה, המצב הוחמר כי:

- * חומרי גלם זקוקים למימון על בסיס 6.90 ל"י במקום 5.67 ל"י לדולר יבוא, דבר זה מחייב תוספת של 21,7% הון חוזר נוסף;

- * אח היטל הבטחון יש לשלם מראש בבנקים גם אם חומרי הגלם מאחסנים בבונדד, ושוב מכביד הדבר על בעיית ההון החוזר.
- * נותני האשראי דורשים על הלוואות נוספות בטחונות נוספים;
- * מלאי המוצרים המוגמרים הולך וגדל ודבר זה מצריך הון חוזר נוסף;
- * התיקרות הציוד גם במקורו וגם ע"י היטל של 15% על 6 ל"י לדולר מחייבים גידול בהון ההשקעה בשעור של 43% ;
- * על התעשייה לשלם מס הרכש, שהוטל עוד ביולי ואשר אינו מוכר כהוצאה דבר המהווה כרסום בהון החוזר;
- * מס יתר על המלאי בתעשייה, מכרסם גם הוא בהון החוזר;
- * הקפאת האשראי ל-100 יום, אינה מאפשרת הגדלת היקף האשראי לתעשייה.

הוכח שהטענה שהתעשייה אינה זקוקה לאשראי נוסף הואיל והיא מחזיקה חלק מכספיה בניירות ערך נטולת שחר. כאשר פנינו לממשלה ולבנק ישראל לאפשר לנו להמיר את אגרות מלווה מעסיקים בהלוואות, הקציבו לכך 200 מיליון ל"י, הון בטחון שלא ננצל הלואה זאת, שתנאיה יקרים ביותר במשק - 5% ריבית והצמדה לאינדקס. באה המציאות וטפחה על פני כולם. התעשייה, מכורח המציאות ניצלה כל לירה מתקציב זה ודרשה נמרצות להגדיל את הסכומים ולהעמידם בגובה כל מלווה המעסיקים למרות החנאים היקרים. זו הוכחה כי התעשייה נחנקת מחוסר אשראי ונאלצת להסכים אפילו להלוואות צמודות מדד. זאת, על חשבון רווחיותה.

סך המיסים והמלוות המוטלים על חברה תעשייתית אינם משאירים בידה מספיק אפילו לכסות את ההון החוזר הנוסף הדרוש לה. לדוגמא: מפעל שהונו העצמי הוא 5 מיליון לירות ומחזורו 20 מיליון ל"י, שכר העבודה בו 20% = 4 מיליון ל"י והרווח הוא 7% על המחזור או 28% על ההון העצמי - נחשב למפעל מצליח מכל הבחינות. מתקבל, שאם לא ישולם דוידנד לבעלי המניות, יוכל להפנות לצרכי השקעה ו/או הון חוזר סך של 332,000 ל"י.

אבל ביום, באינפלציה של 30% לא נשאר מהרווח סכום כל שהוא להשקעה כי סך הרווח מספיק למימון 22% בלבד מההון החוזר הנוסף הדרוש למפעל. המסקנה היא שמצב התעשייה יהיה קשה ויש למצוא מקורות מימון, שהם לפחות בהיקף של חצי מיליארד לירות נוספות.

לוח יתרות אשראי לכלל המשק ולתעשייה (באלפי ל"י)

	3/74-ל-יתרה (1)		12/73-ל-יתרה (1)		3/73-ל-יתרה (1)		12/72-ל-יתרה (1)		
	1/2 % לתעשייה (2)	סך האשראי (1)	1/2 % לתעשייה (2)	סך האשראי (1)	2/1 % לתעשייה (2)	סך האשראי (1)	2/1 % לתעשייה (2)	סך האשראי (1)	
	70.8	1.997	75.3	2.085	74.9	1.715	70.5	1.570	2.226
		(230)		(228)		(220)		(221)	
	21.9	1.910	21.1	1.732	23.7	1.399	24.9	1.280	5.142
	14.0	1.022	13.3	863	13.6	635	13.9	602	4.336
	26.2	4.929	30.8	5.400	29.2	3.749	29.5	3.452	11.704
	—	(-8.8)	7.6	44	—	8.6	—	—	—
				36.3		9.8			

(1) אשראי מוכווון
כולל יצוא

(2) אשראי מוכווון
לשוק המקומי

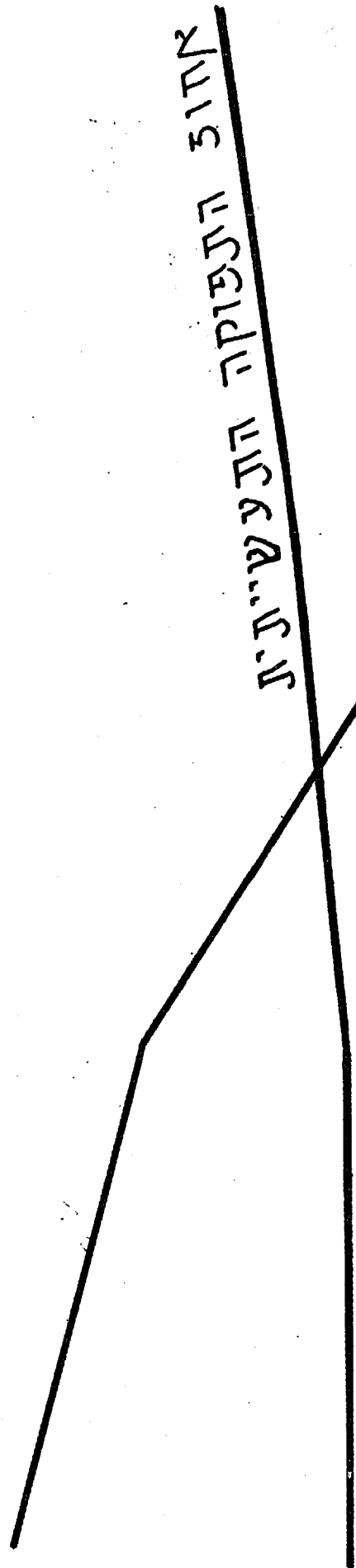
(3) אשראי חופשי

(4) אשראי מפקדונות
למתן הלוואות

(5) סך האשראי

(6) שוקר גידול
האשראי מתאריך
לתאריך קודם

תפוקה תעשייתית ואשראי תעשייתית במשך

אחוז האשראי התעשייתי

אחוז התפוקה התעשייתית מהתפוקה הלאומית

אחוז האשראי התעשייתי מזהב האשראי במשך

1974 1973 1972 1971

27.4 26.2 25.3 24.9

22.11 24.4 27.4 28.4

חברה תעשיתית

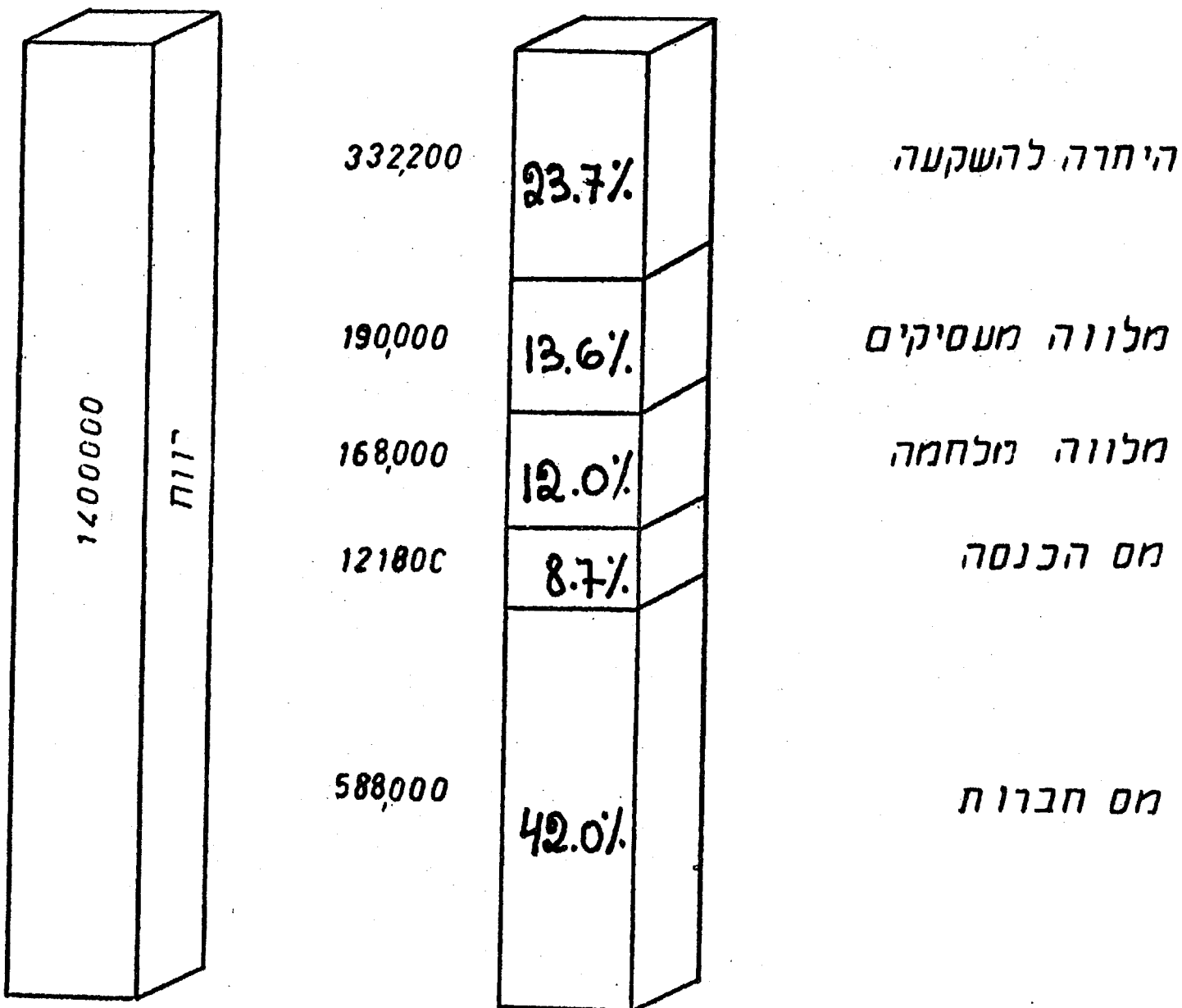
<p>(א) החברה החליטה שדרושה לה השקעה - 1 מליון ל"י, לכך החליטה להשאיר את הרווחים בחברה.</p>	<p>20,000,000.- ל"י</p> <p>5,000,000.- ל"י</p> <p>4,000,000.- ל"י</p>	<p>מחזור החברה</p> <p>הון החברה</p> <p>שכר עבודה 20% מהמחזור</p>
<p>(ב) החברה החליטה לחלק את רווחיה, לאחר שבמשך חמש השנים האחרונות השקיעה את כל רווחיה במפעל.</p>	<p>1,400,000.- ל"י</p>	<p>רווח - 7% מהמחזור 28% מההון</p>

(א) החברה התעשיתית משקיעה את מלוא הרווח (בל"י)

<p>1,400,000.- ל"י</p>	<p><u>רווח לפני חמס</u></p>	
	<p>מס חברות (42%) 588,000.- ל"י</p> <p>מס הכנסה (15%) 121,800.- ל"י</p>	
<p>709,800.- ל"י</p>	<p>סה"כ מיסים</p>	
	<p>מלוח מלחמה (12%) 168,000.- ל"י</p> <p>מלוח מעסיקים (4.75%) 190,000.- ל"י</p>	
<p>358,000.- ל"י</p>	<p>סך מלווח</p>	
<p>1,067,800.- ל"י</p>	<p>סה"כ מיסים ומלווח (76.27%)</p>	
<p>332,200.- ל"י</p>	<p>לחברה נשאר להשקיע (23.73%)</p>	
	<p>על כל מיליון ל"י נשאר לחברה לצרכי השקעה רק</p>	<p><u>237,500</u> ל"י</p>

החברה התעשייתית משקיעה מלוא

הרווח בל"י

חברה מחלקת את רווחיה כדיוידנד

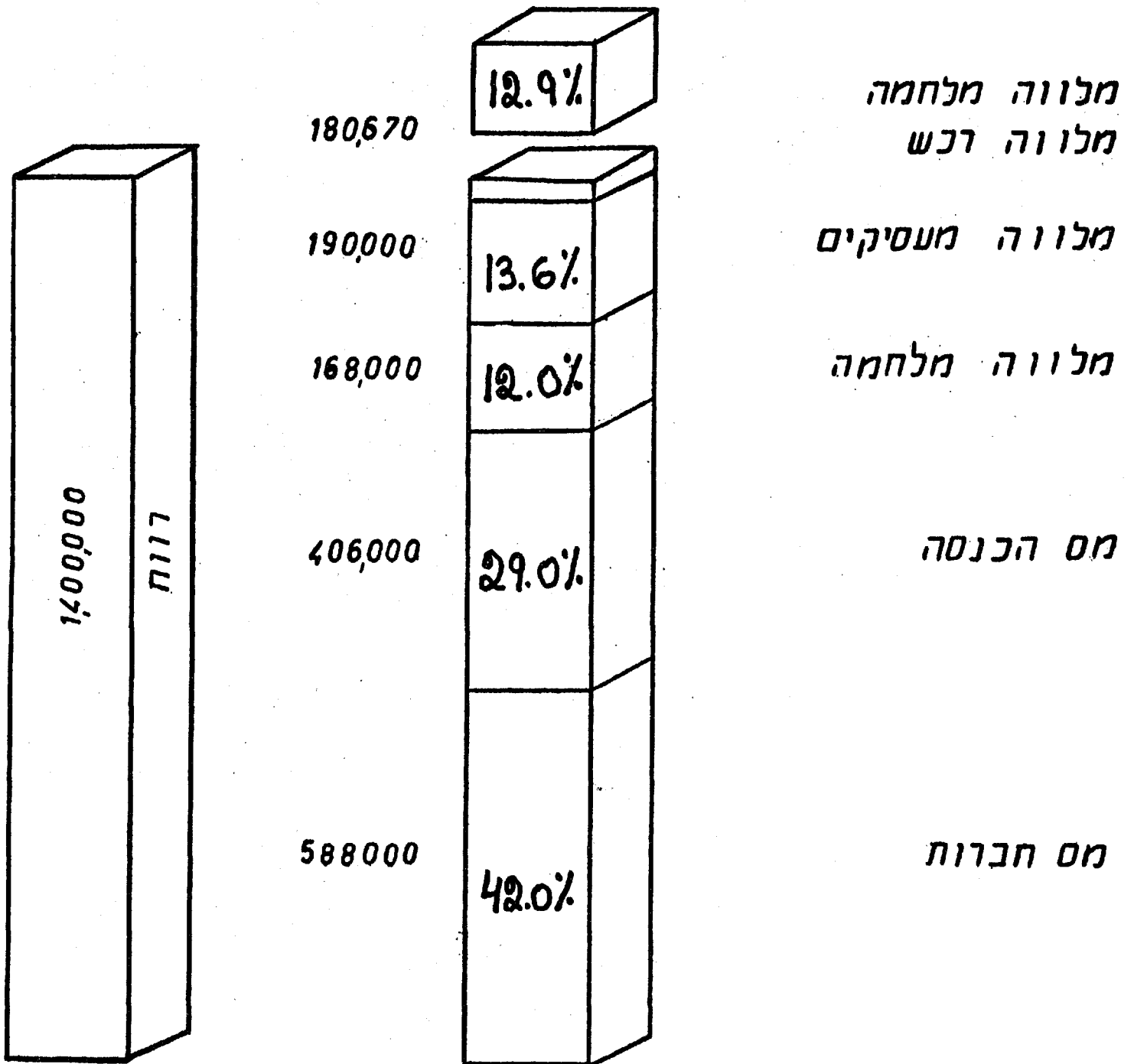
	<u>אצל מקבל הדיוידנד</u>		1.400.000.-	רווח לפני המס
→ 812.000.-	דיוידנד	→ 588.000.-		<u>מט חברות</u>
			→ 812.000.-	היתרה למלוקה לדיוידנד
→ 406.000.-	מט הכנסה (יחיד-50%)		→ 406.000.-	מט הכנסה (יחיד-50%)
			→ 168.000.-	מלוח פלחמה (החברה-12%)
			→ 190.000.-	מלוח מעסיקים (החברה-4.75%)
→ 180.670.-	מלוח פלחמה ומלוח רכש (22.25%)		→ 180.670.-	מלוח פלחמה ומלוח רכש (היחיד-22.25%)
→ 586.670.-	מ"ה מיסים ומלוות	→ 944.670.-	→ 944.670.-	מ"ה מט ומלוות שהחברה והיחיד משלמים
→ 225.330.-	דיוידנד נטו (27.25%)	→ 1.532.670.-		מ"ה מט חברות, הכנסה ומלוות

סך המיסים והמלוות שהחברה והיחיד ישלמו מניע ל- 109.5%

החברה מחלקת את רווחיה

כדיוידנד בל"י

109.5%

דו"ח רנוח והפסד 1974מפעלי נייר אמריקאיים ישראלים בע"מ
(באלפי לירות)א. הנחונים על פי המאזן שפורסם

148,111		זכירות
	77,477	גלות חומרים
	5,950	זחה
	43,073	הוצאות שונות
<u>126,500</u>		זה"כ הוצאות
<u>21,611</u>		י"וה לפני מס
<u>7,317</u>		זפרשות למיסים
14,294		י"וה אחרי מס
<u>1,810</u>		זכנסות נוספות
<u>16,104</u>		י"וה נקי לאחר מס
0.51		י"וה למניה

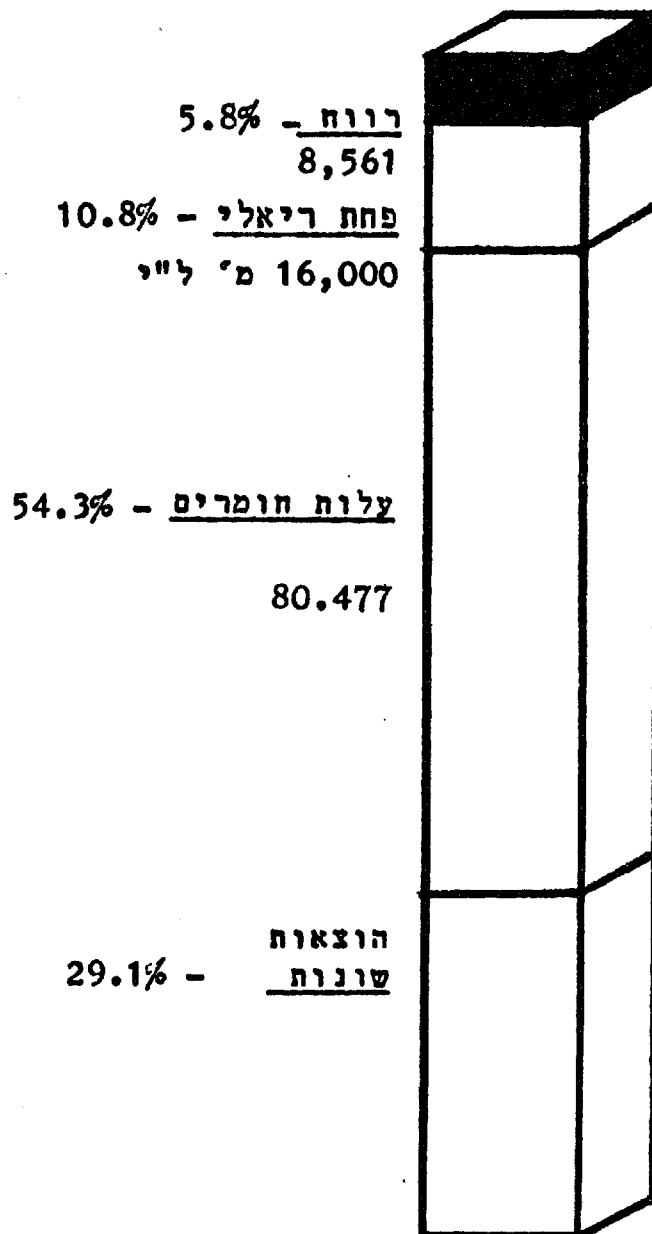
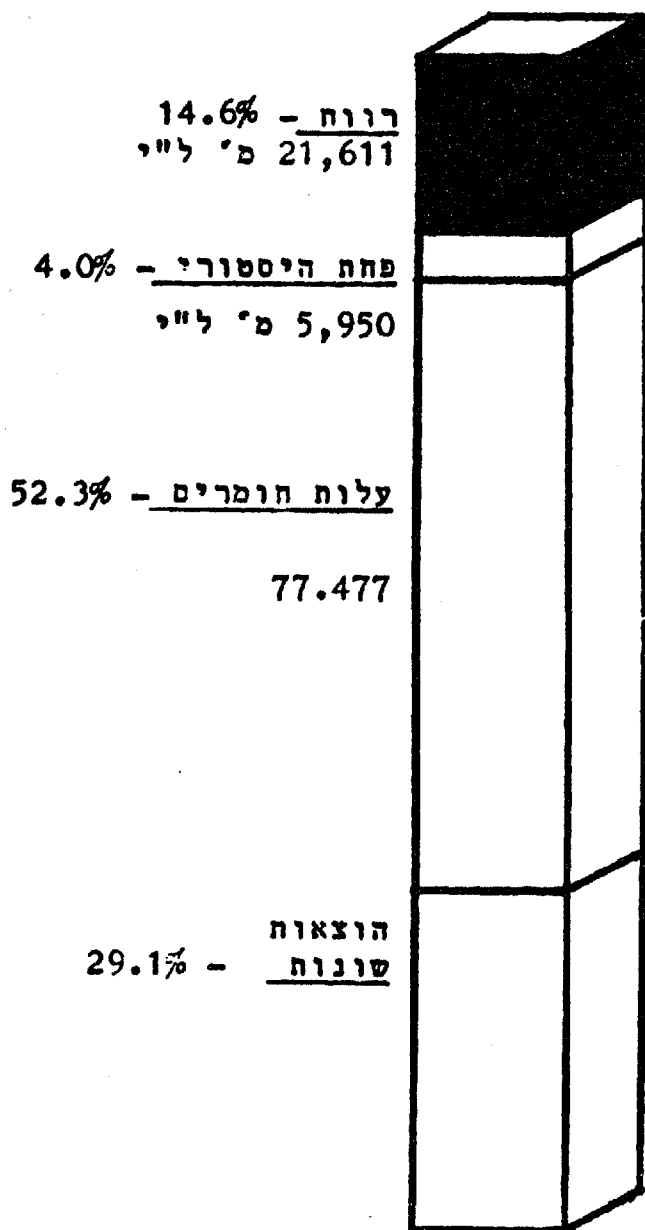
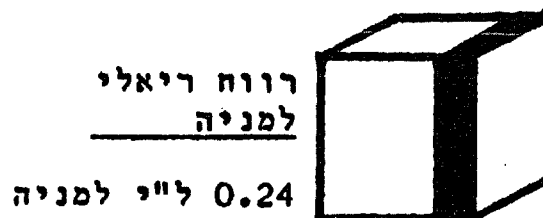
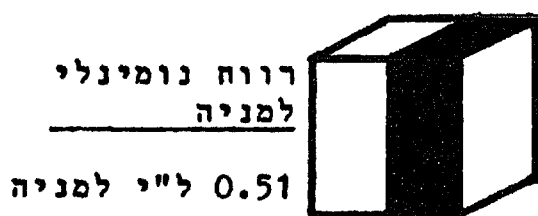
ב. הנחונים על פי תיקון ערכי המלאי והפחת

148,111		זכירות
	80,477	גלות חומרים (*)
	16,000	זחה (**)
	<u>43,073</u>	הוצאות שונות
<u>139,550</u>		זה"כ הוצאות
<u>8,561</u>		י"וה לפני מס
<u>2,899</u>		זפרשה למיסים
5,662		י"וה לאחר מס
<u>1,810</u>		זכנסות נוספות
<u>7,472</u>		י"וה נטו לאחר מס
0.24		י"וה למניה

(*) עלות המחירים חושבה לפי שיטת LIFO דהיינו אחרון נכנס ראשון יוצא.

(**) פחת - הפחת חושב בשעור של 8% מערך הנכסים כפי שהוערכו לצרכי ביטוח סכום זה הינו קטן מאשר ערך מחירי חידוש הנכסים (Replacement Value).

ריוחיות החברה התעשייתית
על פי ערכים היסטוריים וערכים ריאליים

שכר מיסים והכנסות

ן חולק כי שיטת המיסוי הקיימת היום מהווה אנטי תמריץ לפריון. בשעה
 ס ההכנסה בחוספת המלוות ליחיד, מגיע ל- 87.25%, אי אפשר לשנות
 וחית את פני המשק.

ס השולי הגבוה משפיע לא רק על משלמיו, אלא על כלל הציבור, בעיקר
 יבור שאינו מתקרב כלל למס זה. החוצאה היא:

- * פריון נמוך;
- * חוסר רצון להחאמץ;
- * העדרויות בלתי מוצדקות;
- * עבודות נוספות וצדדיות, פטורות ממס הכנסה;
- * ירידה מוסרית הפוגעת בכל תחומי החיים.

אחדות התעשיינים פרטה במלואם את השגותיה לגבי רפורמה בשיטת המס
 הוגה במסגרת חזכיר שהוגש על ידה לוועדת אשר. בימים אלה מכנס שר
 ווצר ועדה מומחים שתמליץ בפניו בהקדם על שינוי שיטות השכר והמיסוי
 שיר. נחזור ונעלה בפני ועדה זו את השבותינו.

זאת, נפרט להלן את עיקרי עמדותינו:

- * קביעת מס שולי מכסימלי בשעור של 50%;
- * הקטנת ההפרש בין המס השולי למס הממוצע;
- * חיוב כל ההכנסות בחשלוים מס מלא;
- * חיוב חוספת ^{היוקר} במס הכנסה - לפי רמת המס הממוצע על
 ההכנסה שבעבורה שולמה תוספת היוקר.

יום קיים קשר רופף בלבד בין השכר לבין תמורת העבודה. חיקון שיטת
 זכר על כל מרכיביו, כך שיהווה ביטוי לרמת התפוקה והפריון של השכיר,
 יא תנאי לשיפור מוסר העבודה.

זניית גובה השכר בתפוקה בעבודה, יחד עם שינוי שיטת המיסוי, יצרו את
 זניעים והאזירה שבלעדיהם אין לשנות את פני המשק.